

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2059	Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Δευτέρα 25 Δεκεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Λυτρωμένοι ἢ δεσμῶτες;

«Καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν» (Γέν. 49,10)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, δὲν ἔμεινε στὴν ἀμόλυπτη ἀτμόσφαιρα τοῦ Θεοῦ, στὴν κατάστασι τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ποὺ τὸν εἶχε βάλει ὁ Δημιουργός· ἀμάρτησε. Ἡ κορωνίδα αὐτῆ τῆς θείας δημιουργίας **κατέπεσε** σὲ ἐρείπια· ἀπὸ τὰ ἄστρα στὴν κοπριά!

Ἀξιοθρήνητη ἡ ἀθλιότητά του. Ἡ καρδιά του μολύνθηκε, ἡ θέλησί του τσακίστηκε, τὸ λογικὸ του διχάστηκε, πύργος Βαβέλ. Μοιάζει, λέει ὁ Πασκάλ, μὲ ἐρείπια ἀνακτόρου, ποὺ καὶ μετὰ τὴν καταστροφή ὅμως διατηρεῖ κάτι ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ του μεγαλεῖο. Πάνω στὰ ἐρείπιά του κάθισε ὁ πεσμένος ἄνθρωπος καὶ ἔκλαιγε –οἱ στεναγμοὶ του ἀκούγονται μέσα ἀπ' τὶς σελίδες τῆς παγκοσμίου ἱστορίας– ἔβλεπε μέσα του τὸ χάος ὅπου ἔπεσε καὶ θυμόταν τὰ ὕψη.

Ἐν τούτοις **δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἀνορθωθῇ.** Δὲν μπορούσε ἡ διάνοια καὶ τοῦ μεγαλύτερου φιλοσόφου νὰ πῆ «*Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια*», δὲν μπορούσε ἡ καρδιά καὶ τοῦ πιὸ εὐγενοῦς ἀριστοκράτη νὰ πῆ «*Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀγάπη*», δὲν μπορούσε ἡ θέλησι καὶ τοῦ πιὸ ἰσχυροῦ δυνάστη νὰ πῆ «*Ἐγὼ εἶμι ἡ δύναμις*». Αὐτοκράτορες τοῦ κόσμου, ἦταν αἰσχροὶ δοῦλοι τῶν παθῶν τους, καὶ μαζί μὲ φιλοσόφους καὶ ποιητὰς ἔμεναν ὅλοι πεσμένοι κάτω, ἀναστενάζοντας καὶ κοιτάζοντας στὸν ὀρίζοντα νὰ δοῦν πότε θὰ ἔρθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου.

Ὁ πόθος τῆς λυτρώσεως ἦταν διαδεδομένος σὲ ὅλους τοὺς ἀρχαίους λαούς. «Πέσαμε, μὰ πάλι θὰ σηκωθοῦμε», εἶνε ἡ κεντρικὴ ἰδέα ποὺ συνάγει κανεὶς ἐρευνώντας τοὺς μύθους καὶ τὶς παραδόσεις τῶν λαῶν. Ὅταν ὁ Κολόμβος ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερικὴ, οἱ περιηγητὰ εἶδαν ἐκπληκτοὶ, ὅτι στὴν πιὸ πρωτόγονη φυλὴ τῶν ἀγρίων ἐσώζετο ὑπὸ μορφήν μύθου ἡ πρώτη ἐκείνη παρήγορη ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ· «*Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφα-*

λήν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν» (Γέν. 3,15). Ἔρχεται, ἔρχεται ὁ Λυτρωτῆς! αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑψηλίου ὄλο καὶ πιὸ ἔντονα. Ἔλα, Ἥλιε, νὰ φωτίσης τὰ σκότη μας!

Ἔρχεται ὁ Μεσσίας! σάλπιζαν οἱ θεόπνευστοὶ προφῆται **στὴν Παλαιστίνῃ**, καὶ ἔδιναν μὲ λεπτομέρειες τὰ χαρακτηριστικά του· ὕμνουσαν ἐκείνον ποὺ θὰ ἔστηνε τὸ θρόνο του στὶς καρδιές καὶ θὰ ἔντυνε μὲ εὐπρέπεια καὶ ἀφθαρσία τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὸ ψαλμικὸ «*Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο*» (Ψαλμ. 92,1).

Καὶ ἐνῶ στὸν Ἰσραὴλ ἐκλεκτὲς ψυχὲς εὐχόνταν νὰ μὴν πεθάνουν προτοῦ νὰ δοῦν «*τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ*» (Ἠσ. 40,5· πρβλ. Λουκ. 2,30), κάποιοι **καὶ στὴν Ἑλλάδα**, παρὰ τὴν εἰδωλολατρία τῆς, ἐξέφραζαν μὲ τὸ δικό τους τρόπο τὸν πόθο γιὰ τὴν ἔλευσι Λυτρωτοῦ. Μὲ τὸ στόμα ποιητῶν καὶ φιλοσόφων ἀκούστηκε κ' ἐδῶ· Ἔρχεται!

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἔξοχα ἐκεῖνα πνεύματα εἶνε ὁ **Αἰσχύλος** (525-458 π.Χ.), ὁ τραγικὸς ποιητῆς ποὺ **ἔγραψε τὸ δράμα «Προμηθεύς».** Ὁ Προμηθεὺς ἀμάρτησε, θέλησε νὰ γίνῃ ἴσος μὲ τοὺς θεοὺς· γι' αὐτὸ καταδικάστηκε. Δέθηκε ἀπὸ τὸν Ἥφαιστο στὴν κορυφὴ τοῦ Καυκάσου. Ἐκεῖ ἕνας γύπας, γεννημένος ἀπὸ ὄχιά ποὺ ἡ μισὴ ἦταν γυναίκα κ' ἡ ἄλλη μισὴ φίδι, ἐρχόταν κάθε μέρα, βύθιζε τὸ ράμφος του μέσα στὸ στήθος τοῦ ἀλυσσοδεμένου καὶ τοῦ κατέτρωγε τὸ συκώτι, ποὺ τὴ νύχτα ἀναπληρωνόταν· κι αὐτὸ γινόταν συνεχῶς. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ δεσμώτης ὑποφέρει, τὸν πλησιάζει μία παρθένος, ἡ Ἰώ, κι ἀνοίγουν διάλογο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Προμηθεὺς τῆς λέει· –Ἡ τυραννίδα θὰ πέσῃ. –Πῶς; ρωτᾷ ἡ Ἰώ. –Ἐνας ἀπόγονός σου θὰ συντρίψῃ τὰ δεσμά καὶ θὰ μὲ ἐλευθερώσῃ. Τὰ λόγια αὐτά, ἐνῶ χαροποιοῦν τὴν Ἰώ, κάνουν ὅμως νὰ ταραχτοῦν οἱ θεοὶ καὶ ἐμφανίζεται ὁ Ἑρμῆς γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἀλλὰ κι ὁ Ἑρμῆς, ἐνῶ στὴ ἀρχὴ ἐπιμένει λέγοντας ὅτι τὰ δεινὰ τοῦ Προμηθεῖα θὰ ἐξακολουθήσουν γιὰ πολλοὺς

αἰῶνες, στὸ τέλος ρίχνει κι αὐτὸς ἀκτίνες φωτὸς λέγοντας σὲ λίγους στίχους: «*Προμηθεά, μὴν περιμένεις νὰ τελειώση εὐκόλα τὸ δρᾶμα σου. Ἐκεῖ θὰ μένης καρφωμένος, μέχρι ποῦ κάποιος, ποῦ θὰ 'νε ὄχι ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ Θεός, θὰ σὲ σπλαχνιστῆ καὶ γιὰ νὰ σὲ λυτρώση θ' ἀναλάβη νὰ φορτωθῆ τοὺς πόνους σου κατεβαίνοντας ὡς τὰ τάρταρα τοῦ ἅδη*» (στ. 1025-1028).

Αὐτοὶ οἱ τέσσαρις στίχοι ἔχουν βάθος. Προφητεύουν τὸν Σωτῆρα Χριστό. Νομίζεις πὼς ἀκοῦς τὸν προφήτη Ἡσαΐα ποῦ εἶπε: «*Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν, τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν*» (Ἠσ. 53,4-5).

* * *

● Ὁ Προμηθεάς τοῦ Αἰσχύλου, ἀγαπητοί μου, εἶνε μιὰ **εἰκόνα τοῦ ἁμαρτωλοῦ**. Ὑπερηφανεύεται, ἀποστατεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μετὰ πέφτει ἀπερίγραπτα· τὸν δέρνουν ὄλοι οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ πάθη σὰν σαρκοβόρα ὄρνεα τοῦ τρῶνε τὰ σπλάχνα. Πάρτε παράδειγμα ὅποιοιδήποτε ἁμαρτωλό (τὸ μέθυσο, τὸ σαρκολάτρη, τὸ φιλάργυρο)· θὰ δῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡμέρα ποῦ νὰ μὴ βασανίζεται· δίνει τὸ αἷμα καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τρέφη τὰ θανατηφόρα πάθη. Πόσοι τέτοιοι Προμηθεῖς δεσμῶτες ὑπάρχουν!

Δὲν μπορούμε οἱ ἄθλιοι νὰ ἐλευθερωθοῦμε μόνοι μας. Μοιάζουμε μ' ἐκείνους τοὺς μελλοθάνατους ποῦ, ὅπως λέει ὁ Ἀριστοτέλης, τοὺς θανάτων δένοντάς τους πάνω σὲ πτώματα νεκρῶν. Νεκρὸς καὶ ζωντανὸς μαζί· τί δρᾶμα! Αὐτὸ ὑπάρχει μέσα μας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει «*Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» (Ρωμ. 7,24), ποῖός θὰ μὲ λύση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποῦ βρωμάει σὰν πτώμα; Ποῖός ἄλλος ἀπὸ τὸ Χριστό, ποῦ γι' αὐτὸ λέγεται **ἐλευθερωτῆς - Σωτήρας**. Ἄκου τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου στοὺς βοσκούς τῆς Βηθλεέμ: «*Ἴδου εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ...*» (Λουκ. 2,10-11). Πολλοὶ ἦταν δέσμιοι σὲ μιὰ ὑλιστικὴ καὶ κτηνώδη ζωὴ, καὶ ἐλευθερώθηκαν. Ἐσύ, ἀδελφέ, σὲ ποιά κατάστασι βρίσκεσαι; εἶσαι Προμηθεὺς δεσμώτης ἢ ἐλευθερωμένος; Σκέψου ἐφέτος μπροστὰ στὴ φάτνη τοῦ Κυρίου καὶ ζήτα τὴ βοήθειά του.

● Ὁ Προμηθεάς ὁμως εἶνε καὶ μιὰ **εἰκόνα τῆς πατρίδας μας**. Μέσα στὴν ἱστορικὴ τῆς πορεία πόσες φορὲς δὲν βρέθηκε δεμένη πάνω σὲ βράχους πόνου καὶ θλίψεως! Αἶμα ἐλληνικὸ διψοῦσαν οἱ ἐχθροὶ τῆς. Τὰ θηρία ἔφαγαν τὶς σάρκες

τῶν παιδιῶν τῆς· ἀμέτρητοι οἱ νεκροί. Ἄλλὰ δόξα τῷ Θεῷ τὸ θαῦμα ἔγινε πολλὰς φορὲς· ποῖός δὲν τὸ βλέπει; Οἱ Ἕλληνες προσεύχονταν· Χριστέ, σὺ ποῦ τόσες φορὲς μᾶς ἔσωσες, σῶσε μας καὶ πάλι. Οἱ προσευχῆς αὐτὲς ἦταν πάντα ὁ πρῶτος συντελεστῆς τῆς νίκης, αὐτὲς ἔδιναν τὴ δύναμι στὸ λαό μας νὰ διώχνη τὰ ὄρνεα καὶ νὰ ὑψώνη τὴ γαλανόλευκη σημαία τοῦ σταυροῦ. Δόξα στὸν ἐλευθερωτῆ Χριστό! Αὐτὴ ἡ δοξολογία ἄς ἔρχεται στὰ χεῖλη κάθε ἀγνοῦ Ἕλληνα ἰδιαιτέρως τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ποῦ ἀκούγεται ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων «*...καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη*» (Λουκ. 2,14). «*Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται*» (Ἐξ. 15,1,21).

● Ὁ Προμηθεάς τέλος εἶνε καὶ **εἰκόνα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας**. Ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ Θεοῦ, καταπάτησε τὸν Δεκάλογο, ἔστησε καὶ λάτρεψε εἰδῶλα. Τὰ ἐγκλήματα πλήθουναν (ψέμα, ἀπάτη, κλοπὴ, πορνεία, μοιχεία, ἀδικία...). Οἱ ἁμαρτίες ἔγιναν βουνά, Καύκασοι, καὶ πάνω τους ἔδεσε τὴν ἀνθρωπότητα ὁ ἐωσφόρος.

Ὁ σύγχρονος κόσμος ἀναστενάζει ὅπως ὁ προχριστιανικός. Ζητάει σωτῆρα, ἐλευθερωτῆ. Πολλοὶ παρουσιάστηκαν, μὰ ἀποδείχθηκαν ψεῦτες· γιὰ νὰ ἐλευθερώσης ἄλλους, πρέπει πρῶτα ἐσύ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Στὴν ἀρχαιότητα ὁ Κικέρων μέτρησε 32 σωτῆρες! Καὶ σήμερα πολλοὶ ψευδοσωτῆρες παρουσιάζονται. Εἶνε ἔνοχοι αὐτοὶ γιὰ τὴν ἀπάτη ποῦ κάνουν εἰς βάρος τῆς εὐτυχίας του κόσμου. Ἐνοχοὶ ὁμως εἶνε καὶ οἱ λαοί, ποῦ δὲν στρέφουν τὸ βλέμμα πρὸς τὴ Βηθλεέμ, νὰ δοῦν τὸ ἀστέρι ποῦ προμηνύει τὴν εὐδοκία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη· ἔνοχοι, γιὰτὶ δὲν ἀκοῦνε τὴ φωνὴ στὸν Ἰορδάνη «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα*» (Ματθ. 3,17), οὔτε ἀκοῦνε τὸν ἴδιο ποῦ λέει «*Ἐγὼ εἶμι ἢ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ*» (Ἰω. 14,6). **Αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτήρας**, ὁ ἐλευθερωτῆς τοῦ κόσμου, οἱ ἄλλοι εἶνε ψευδοσωτῆρες.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ὡς σύνολο ἐπιμένῃ νὰ κυλιέται μέσα στὴ νεοειδωλολατρία, **ἀρκετὰ εὐγενῆ πνεύματα**, ὅπως τότε οἱ μάγοι, ἀφυπνίζονται καὶ καλοῦν καὶ ἄλλες ψυχὲς λέγοντας «*Δεῦτε ἴδωμεν, πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός*» (κάθισμα Χριστουγ.)! Αὐτοὶ εἶνε τὰ χελιδόνια ποῦ ἀναγγέλλουν, ὅτι μετὰ τὸ βαρὺ χεῖμῶνα τοῦ ὑλισμοῦ ἔρχεται ἡ ἀνοιξι.

Νὰ αἰσιοδοξοῦμε, ὅτι τὰ γεγονότα κατευθύνονται ἄνωθεν πρὸς ἓνα θεῖο σκοπὸ, **πρὸς τὴν ἐνότητα** ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἐν σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ γεννηθεὶς Κύριος εἶπε «*Γενήσεται μιὰ ποιμνὴ, εἷς ποιμὴν*» (Ἰω. 10,16).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**